

Το Άγνωστο Αρχαίο Παρελθόν

Σκέψεις και Προβληματισμοί
Για τα Ανεξήγητα Μυστήρια της Προϊστορίας

Copyright © Αλέξανδρος Αγγελής, 2021

ISBN: 978-618-00-2975-8

ΟΛΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΝΤΑΙ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και η διάδοση ολόκληρης ή μέρους της παρούσης μελέτης, με οποιοδήποτε μέσο, χωρίς την γραπτή άδεια του συγγραφέως ή των νόμιμων κληρονόμων του. Επιτρέπεται η αναφορά στο παρόν βιβλίο και η παράθεση σύντομων αποσπασμάτων μόνο σε περίπτωση που παρουσιάζονται ρητώς τα στοιχεία αυτού και του συγγραφέως του.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η αλλαγή είναι δύσκολη, ακόμα και για ανθρώπους που υποτίθεται ότι έχουν ανοικτό μυαλό, όπως οι επιστήμονες. Ίσως όμως για τους επιστήμονες να είναι τελικά ακόμα πιο δύσκολο, είτε επειδή η γνώση τους παρασύρει σε αλαζονεία είτε επειδή η ημιμάθεια είναι πράγματι χειρότερη από την αμάθεια. Τα αποτελέσματα όμως δεν είναι τιμητικά, τόσο για την επιστημονική κοινότητα όσο και για το ανθρώπινο είδος γενικότερα. Ιδού μερικοί από τους πρωτοπόρους επιστήμονες που αδίκως γελοιοποιήθηκαν από τους συναδέλφους τους, αφού τελικά δικαιώθηκαν:

- Ο Alfred Wegener ήταν ο γεωλόγος που το 1912 πρότεινε την θεωρία ότι οι τεκτονικές πλάκες κινούνται και θεωρήθηκε περίπου τρελός.
- Οι αδελφοί Ράιτ που εφηύραν το αεροπλάνο (1^η πτήση το 1903) αποκαλέστηκαν «αδελφοί ψεύτες» από το περιοδικό «Scientific American Magazine».
- Ο Fritz Zwicky αντιλήφθηκε ότι η ποσότητα της ύλης του σύμπαντος δεν εξηγεί την συμπεριφορά του, και έτσι διατύπωσε την θεωρία της σκοτεινής ύλης. Η θεωρία αυτή προκάλεσε το γέλιο των συναδέλφων του.
- Ο Barry Marshall αντιμετώπισε τον χλευασμό από το ιατρικό κατεστημένο το 1982 όταν διατύπωσε την θεωρία πως το έλκος στομάχου προκαλείται από βακτήρια. Το 2005 πήρε το βραβείο Νόμπελ...

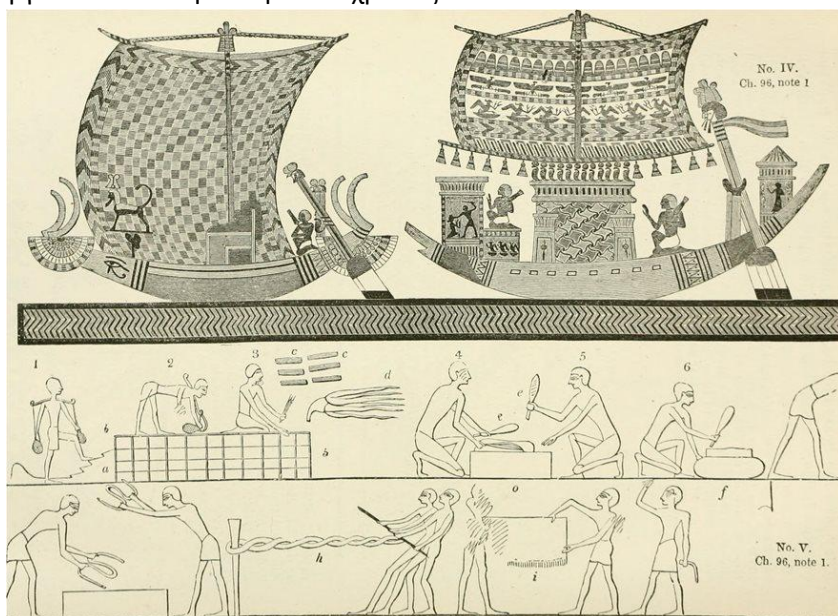
Στο Διαδίκτυο μπορεί να βρει κανείς πολλά τέτοια θλιβερά παραδείγματα, καθώς και ένα αναλυτικό παράδειγμα στο Παράρτημα Θ. Η αλήθεια είναι ότι τα τελευταία χρόνια τα πράγματα είναι σαφώς καλύτερα, καθώς οι επιστήμονες συνειδητοποιούν πόσο λίγα τελικά γνωρίζουμε, αλλά αυτό ισχύει περισσότερο για τις θετικές επιστήμες (αστροφυσική, κτλ) όπου τα πράγματα είναι μετρήσιμα. Αντιθέτως, σε επιστήμες όπως η αρχαιολογία και η ιστορία, όπου τα πράγματα είναι πολύ πιο ασαφή, τα μυαλά είναι πιο κλειστά. Είναι ειρωνικό όμως ότι στην ζωή συχνά συμβαίνει αυτό που μέχρι χθες μας φάνταζε απίθανο, σε όλα τα επίπεδα, ακόμη και στην επιστήμη.

Οι ειδικοί μιλούσαν για Ομηρικούς αναχρονισμούς, όπως διδαχθήκαμε στο σχολείο, ότι δηλαδή ενώ δεν υπήρχαν π.χ. αρματοδρομίες την εποχή του Τρωικού πολέμου, ο Όμηρος τις τοποθετεί στο έπος του αναχρονιστικά, έχοντας πάρει την ιδέα από την εποχή του. Όταν η αρχαιολογική σκαπάνη

έφερε στην επιφάνεια αρματοδρόμια, οι ειδικοί αναγκάστηκαν να παραδεχθούν ότι είχαν άδικο. Όσον αφορά την προϊστορική Ελλάδα, είναι πολλές οι φορές που η σύγκρουση σύγχρονων επιστημόνων είτε με ερασιτέχνες είτε με την αρχαία ελληνική γραμματεία, είχε ντροπιαστική κατάληξη για τους επιστήμονες:

- Ο Ερρίκος Σλήμαν βρήκε την Τροία με την Ιλιάδα στο χέρι, όταν οι επιστήμονες πίστευαν πως ο Όμηρος έλεγε παραμύθια. Συγκεκριμένα, ο Σλήμαν απέρριπτε όλες τις πιθανές τοποθεσίες που δεν ταίριαζαν με τις περιγραφές του Ομήρου, ώσπου βρήκε μια που ταίριαζε, έσκαψε και βρήκε την Τροία. Ο Σλήμαν είχε επίσης εντοπίσει και τα ανάκτορα της Κνωσού, πάλι βασιζόμενος στα Ομηρικά κείμενα, αν και τελικά ο Σερ Άρθουρ Έβανς ήταν αυτός που ανέλαβε την σχετική ανασκαφή.
- Η επιστημονική κοινότητα δεν εξέταζε καν την σύνδεση της Γραμμικής Β' με την Ελληνική γλώσσα. Ο Μάικλ Βέντρις όμως (επάγγελμα αρχιτέκτονας) αποκρυπτογράφησε τη Γραμμική Β' γραφή και απέδειξε ότι είναι Ελληνική. (βλέπε Παράρτημα Δ για κάποιες σκέψεις πάνω στην Γραμμική Β')
- Ο Ηρόδοτος περιέγραψε λεπτομερώς το [αρχαίο αιγυπτιακό ποταμόπλοιο](#) ^[1] (βλέπε παρακάτω εικόνα), όμως οι σύγχρονοι επιστήμονες το θεωρούσαν μύθευμα. Τελικά βρέθηκε το ναυάγιο της πόλης «Θώνις» που δικαίωσε τον αρχαίο Έλληνα ιστορικό.
- Επίσης ο Ηρόδοτος είναι ο μοναδικός αρχαίος συγγραφέας που περιέγραψε ένα υπόγειο όρυγμα μήκους ενός χιλιομέτρου το οποίο υδροδοτούσε το Πυθαγόρειο της Σάμου (Ερατώ, 14). Κανένας δεν έδωσε σημασία θεωρώντας την αναφορά φανταστική, αλλά στα τέλη του 19^{ου} αιώνα η μια είσοδος του ορύγματος βρέθηκε τυχαία. Το [Ευπαλίνιο Όρυγμα](#) ^[2] που κατασκευάστηκε μέσα σε 10 έτη από τον Ευπαλίνιο τον 6^ο π.Χ. αιώνα έχει χαρακτηριστεί το σημαντικότερο τεχνικό έργο της αρχαίας Ελλάδας, αφού η κατασκευή της σήραγγας ξεκίνησε ταυτόχρονα και από τις δύο πλευρές του όρους, όμως οι δύο υπο-σήραγγες συναντήθηκαν στο μέσο με αμελητέο σφάλμα. Αξίζει να δει κάποιος το σχετικό [ντοκιμαντέρ της ΕΡΤ](#) ^[3], καθώς η περιγραφή του έργου σε λίγες γραμμές πραγματικά το αδικεί.
- Ο Ηρόδοτος (Θάλεια 102) περιέγραψε κάτι ακόμα πιο απίστευτο: τα τεράστια μυρμήγκια (μικρότερα από σκύλους αλλά μεγαλύτερα από αλεπούδες) στα βουνά του Πακιστάν που σκάβουν στο χώμα και φέρνουν στην επιφάνεια χρυσό. Προφανώς η ιστορία αυτή θεωρήθηκε τερατώδες ψέμα, όπως τελικά φαίνεται ότι είναι [πέρα για](#)

πέρα αληθινή ^[4], αν και λόγω μιας μεταφραστικής παρεξήγησης δεν πρόκειται για μυρμήγκια. Οι μαρμότες είναι τρωκτικά ζώα λίγο μεγαλύτερα από γάτα και οι Πέρσες τα ονόμαζαν «μυρμήγκια του βουνού», οπότε είναι προφανές πώς προέκυψε η παρεξήγηση. Οι μαρμότες όμως όντως σκάβουν στο χρυσοφόρο έδαφος και ενίοτε βγαίνει έτσι στην επιφάνεια χρυσός.

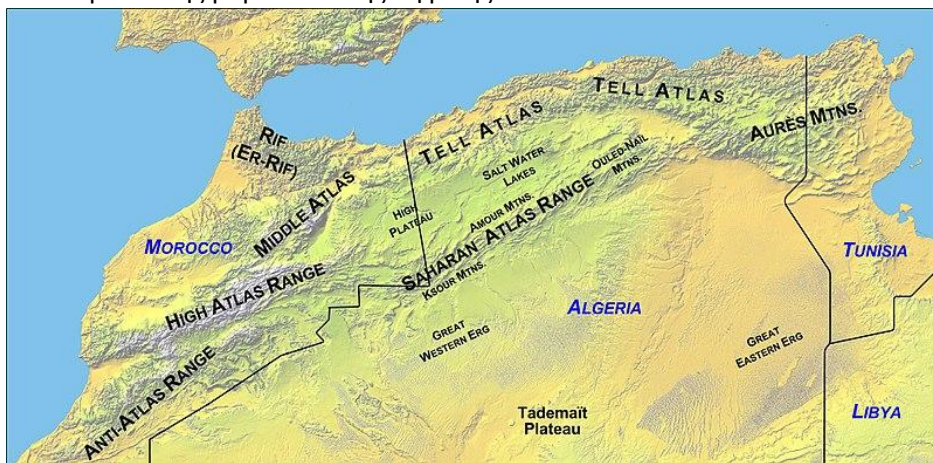
- Ο Όμηρος (τότε που υποτίθεται ότι δεν υπήρχε γραφή) στην Ιλιάδα περιγράφει ένα αναδιπλούμενο τετράδιο όπου οι άνθρωποι έγραφαν: **«...και τον έπεμψε στην Λυκία πορίζοντάς του σήματα λυπητερά, που έγραψε σε πίνακα πτυσσόμενο...»**. Στο ναυάγιο του Uluburun (14^{ος} αιώνας π.Χ.) βρέθηκε το ξύλινο δίπτυχο όπως ακριβώς το περιγράφει ο Όμηρος (βλέπε παρακάτω εικόνα). Εικάζεται ότι οι εσωτερικές του επιφάνειες καλύπτονταν με κερί, όπου οι άνθρωποι έγραφαν χαράζοντας.

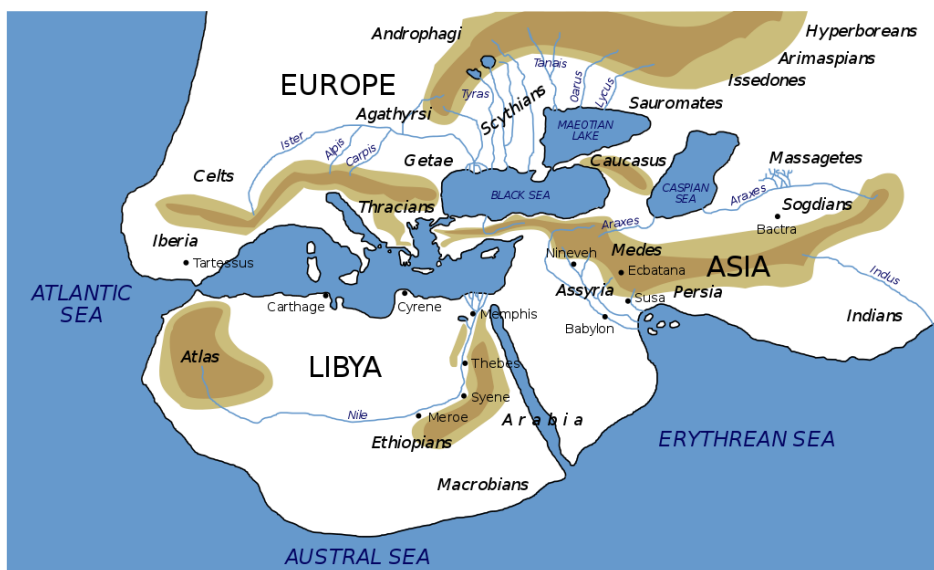
Ειδικότερα όσον αφορά τον Όμηρο, που ο λόγος του ήταν «ευαγγέλιο» για τους αρχαίους Έλληνες, [η επιστήμη συνεχώς επιβεβαιώνει τα λεγόμενά του](#) ^[5].

ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

Αντίστοιχα, το ίδιο πιστεύω θα γίνει στο μέλλον και για την ιστορία της Ατλαντίδας που περιγράφει ο Πλάτωνας. Ενώ θεωρείται μύθος, θα αποδειχθεί ότι έχει υπάρξει. Δεν είναι τυχαίο ότι από την αρχαιότητα ο ωκεανός όπου βρισκόταν η Ατλαντίδα ονομαζόταν Ατλαντικός. Ούτε είναι τυχαίο ότι η οροσειρά του Άτλαντα (δείτε παρακάτω εικόνα) βρίσκεται στο βορειοδυτικό άκρο της Αφρικανικής ηπείρου, ακριβώς απέναντι δηλαδή από την περιοχή που τοποθετεί ο Πλάτωνας την Ατλαντίδα. Ενδιαφέρον έχει και ότι ο Άτλας εκτός από μυθολογικός Τιτάνας, εκτός από βασιλιάς της Ατλαντίδας, ήταν και [μυθικός βασιλιάς της Μαυριτανίας](#) ^[6] η οποία χώρα, όμως τυχαίως, βρίσκεται στα παράλια της βορειοδυτικής Αφρικής.

Για να μην θεωρηθεί ότι πρόκειται για κάτι σύγχρονο, στην παρακάτω εικόνα μπορείτε να δείτε τον λεγόμενο «χάρτη του Ηροδότου» όπου απεικονίζεται η οικουμένη όπως προκύπτει από τις περιγραφές του αρχαίου ιστορικού. Η οροσειρά του Άτλαντα φαίνεται κάτω αριστερά να ατενίζει τον ομώνυμο ωκεανό.

Η εικόνα είναι από τον ιστότοπο Wikipedia

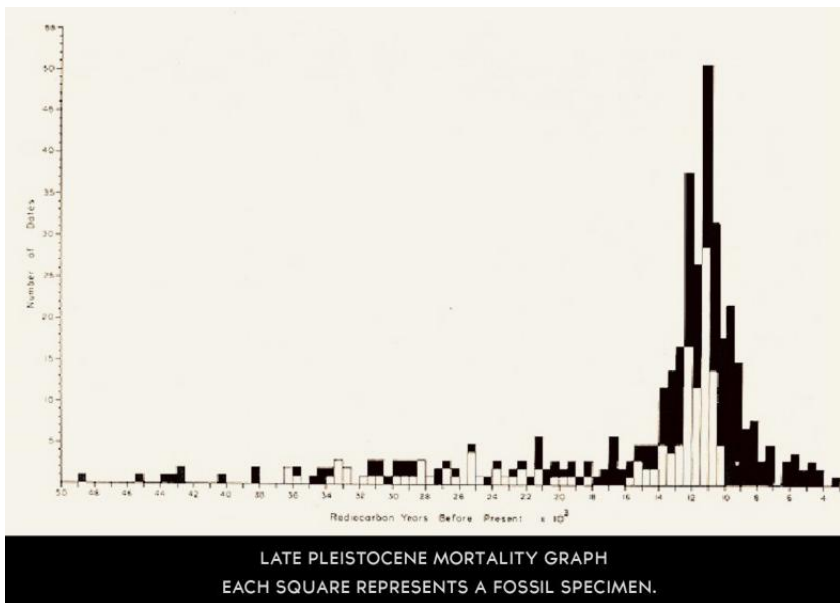
Η Διαβολική Σύμπτωση της Ημερομηνίας του Πλάτωνα

Άλλωστε ο ίδιος ο Πλάτωνας, ένας από τους πιο σοβαρούς αρχαίους φιλοσόφους, βεβαιώνει στην αρχή της διήγησής του ότι πρόκειται για αληθινή ιστορία. Ο Πλάτωνας τοποθετεί χρονικά την καταστροφή της Ατλαντίδας κοντά στο 9.600 π.Χ. Εντελώς συμπτωματικά, την ίδια χρονική περίοδο, η επιστήμη δέχεται ότι συνέβησαν τα παρακάτω γεγονότα, τα οποία αποδεικνύουν μια μεγάλης κλίμακας καταστροφή:

- Ξαφνικά η θερμοκρασία του βορείου ημισφαιρίου έπεσε 10 βαθμούς (10.900 π.Χ.) και το ίδιο απότομα αυξήθηκε μετά από σχεδόν μια χιλιετία (το 9.600 π.Χ.). Η περίοδος αυτή ονομάζεται [Νεότερη Δρυάς](#) ^[7] (Younger Dryas). Περισσότερες πληροφορίες για την περίοδο αυτή θα βρείτε στο Παράρτημα Ε. Αν και αρχικά αμφισβητήθηκε λόγω έλλειψης κρατήρα, όσο περνάνε τα χρόνια κερδίζει έδαφος η θεωρία ότι η περίοδος αυτή προκλήθηκε [από πτώση ουρανίου σώματος](#) ^[8], αντιστοίχου με αυτό που προκάλεσε την εξαφάνιση των δεινοσαύρων. Ενδεικτικό είναι ότι ακόμα και οι λίγοι επιστήμονες που την πολεμούν, δεν έχουν να προτείνουν μια εναλλακτική θεωρία που να εξηγεί τα ίχνη της Νεότερης Δρυάδος. Ο μόνος λόγος που η θεωρία αυτή δεν έχει γίνει ακόμα κοινώς αποδεκτή, είναι επειδή οι επιστήμονες που την πολεμούν ισχυρίζονται ότι δεν μπορούν να εντοπίσουν τα

ευρήματα που βρίσκουν όλες οι άλλες ομάδες, ακόμα και ανεξάρτητες ομάδες.

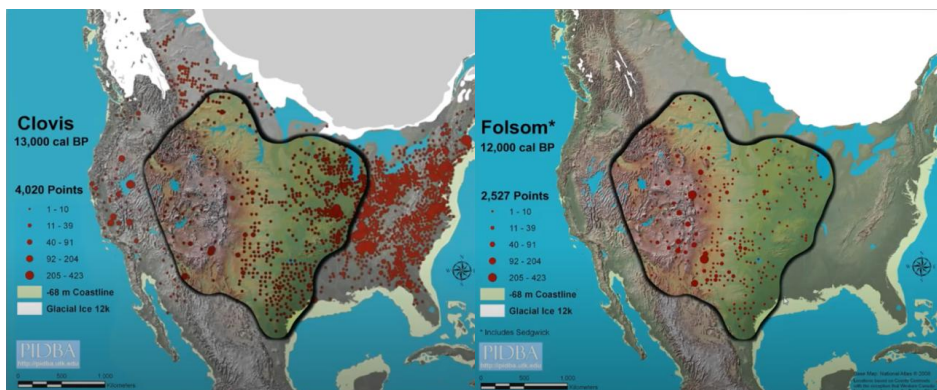
- Τα περισσότερα μεγαλόσωμα είδη της πανίδας στην Β. Αμερική αφανίστηκαν μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Συγκεκριμένα, [αφανίστηκαν 90 είδη θηλαστικών άνω των 44 κιλών](#) ^[9]. Όσον αφορά την ταχύτητα του αφανισμού, έχει ενδιαφέρον η διαπίστωση του καθηγητή Η. Μαριολάκου: *«Εκείνο όμως που είναι συγκλονιστικό και, παρά την ερμηνεία που έχει δοθεί, παραμένει δυσεξήγητο είναι ότι στην Αλάσκα έχουν βρεθεί μαχαιρόδοντες, άλογα, γαϊδούρια, ελάφια, λιοντάρια, κουνάβια και άλλα ζώα, θαμμένα όλα μαζί μέσα σε λεπτή άμμο σκούρου γκρί χρώματος, όπου, μεταξύ άλλων, έχουν βρεθεί και παραμορφωμένα κομμάτια ζώων και δέντρων. Ολόκληρα κοπάδια ζώων, λοιπόν, φαίνεται ότι εξολοθρεύτηκαν σχεδόν στιγμιαία, αφού οι συνηθισμένες φυσικές καταστροφές δεν μπορούν να δημιουργήσουν στοίβες νεκρών ανθρώπων και ζώων, όπως μας επιτρέπει να συμπεράνουμε η ανακάλυψη λίθινων εργαλείων ανάμεσα στην κατεψυγμένη πανίδα, κάτι που αποδεικνύει πως οι άνθρωποι ήταν σύγχρονοι των ζώων. Το πλέον αξιοπερίεργο, όμως, είναι ότι στο στομάχι ορισμένων μαμούθ βρέθηκαν υπολείμματα από γρασίδι, άγρια φασόλια καθώς και σπαθόχορτα, ανέγγιχτα από την πέψη, κάτι που δείχνει δύο σημαντικά γεγονότα, ήτοι (α) ότι ο θάνατος των μαμούθ ήταν απότομος και πρέπει να συνδεόταν με ξαφνικό ψύχος και (β) ότι μέχρι την στιγμή εκείνη, στην περιοχή που ζούσαν τα μαμούθ, πρέπει να επικρατούσε εύκρατο κλίμα»*. Όπως αναφέρεται σε [σχετικό επιστημονικό άρθρο](#) ^[10], τα πολύ μεγάλα θηλαστικά όπως ο ελέφαντας και ο ρινόκερος επιβίωσαν μόνο στην Αφρική και στην Ν. Ασία, ενώ αρχικώς υπήρχαν και στην Αμερική, κάτι που συνηγορεί ότι το σημείο κρούσης ήταν στην Β. Αμερική. Όπως αναφέρει [άρθρο από τις εκδόσεις του Κέμπριτζ](#) ^[11], την περίοδο αυτή αφανίστηκαν περισσότερα είδη μεγάλων θηλαστικών από ότι τα προηγούμενα 3 εκατομμύρια χρόνια, όπως φαίνεται και στο παρακάτω γράφημα (από τον [ιστότοπο του Randall Carlson](#) ^[12]).

- Ο ανθρώπινος [πολιτισμός Clovis](#) ^[13] που ανθούσε εκείνη την περίοδο στην Β. Αμερική, εξαφανίστηκε ολοσχερώς. Στις δύο παρακάτω εικόνες (από τον ιστότοπο PIDBA.org) μπορείτε να δείτε συγκριτικά την ανθρώπινη δραστηριότητα στην Β. Αμερική πριν και μετά την έναρξη της Νεότερης Δρυάδος. Πέραν του προφανούς, οι ελάχιστες εστίες ανθρώπινης δραστηριότητας μετά την καταστροφή βρίσκονται όλες στο κέντρο της ηπείρου, ενώ απολύτως καμμία δεν βρίσκεται στα παράλια. Αυτό αποδεικνύει και ότι οι άνθρωποι δεν ήταν η αιτία εξαφάνισης των μεγάλων θηλαστικών, καθώς είχαν άλλα σοβαρότερα προβλήματα εκείνη την περίοδο από το κυνήγι.
- Πρόσφατα βρέθηκε τεράστιος [κρατήρας 31 χιλιομέτρων στην Γροιλανδία](#) ^[14] με το όνομα Χαϊουάθα (Hiawatha), από κομήτη σιδήρου με διάμετρο 1,5 χιλιόμετρο και βάρος 11-12 δισεκατομμύρια τόνους (συγκριτικά, ο κρατήρας Chicxulub που σχετίζεται με την εξαφάνιση των δεινοσαύρων είναι 150 χιλιόμετρα). Οι επιστήμονες πιστεύουν ότι ο φονικός κομήτης έπεσε στην Γη με ταχύτητα 20 χιλιόμετρα / δευτερόλεπτο. Η ισχύς της έκρηξης εκτιμάται ότι ήταν χιλιάδες φορές μεγαλύτερη από όλες τις πυρηνικές βόμβες στην Γη. Περισσότερες πληροφορίες για τέτοιου είδους κοσμική σύγκρουση, μπορείτε να βρείτε παρακάτω στο Παράρτημα Γ. Όσον αφορά την ηλικία του κρατήρα Χαϊουάθα το εύρος είναι πολύ μεγάλο, καθώς έχει δημιουργηθεί νωρίτερα από 3.000.000 χρόνια αλλά δεν είναι

νεώτερος από το 10.000 π.Χ. Ο καθηγητής Mark Fahnestock (του πανεπιστημίου Fairbanks της Αλάσκα) που ήταν μέλος της ομάδας που ανακάλυψε τον κρατήρα, μελετάει χάρτες από ραντάρ του εδάφους κάτω από το στρώμα πάγου της Γροιλανδίας τα τελευταία 20 χρόνια. [Σύμφωνα με αυτόν](#) ^[15] λοιπόν, υπάρχουν λόγοι που κάνουν την ομάδα του να πιστεύει ότι ο κρατήρας δημιουργήθηκε στο τέλος της τελευταίας παγετώνιας περιόδου, αν και – όπως τονίζει – αυτό δεν έχει αποδειχθεί. Οι λόγοι αυτοί είναι πρώτον η δομή των στρωμάτων του πάγου πάνω από τον κρατήρα και δεύτερον ότι φαίνεται να υπάρχει ακόμα κάποια θερμική δραστηριότητα στον κρατήρα. Το συμπέρασμα αυτό προκύπτει έμμεσα, από την πιθανή [ύπαρξη υπογείων υδάτων](#) ^[16], αφού κανονικά εκεί έπρεπε να υπάρχει μόνο πάγος, λόγω των χαμηλών θερμοκρασιών.

- Υπάρχουν την Β. Αμερική γεωλογικά στοιχεία που υποδεικνύουν μια [πλημμύρα βιβλικών διαστάσεων](#) ^[17] στο τέλος της τελευταίας παγετώνιας περιόδου. Ο Μπρέτζ (J. Harlen Bretz) που ασχολήθηκε πρώτος με την έρευνα αυτή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι είχε γίνει μόνο μια πλημμύρα, κάτι που το επιστημονικό κατεστημένο δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να δεχτεί, με αποτέλεσμα σήμερα η επίσημη θεωρία να κάνει λόγο για μια σειρά από πλημμύρες. Σύμφωνα με την θεωρία αυτή, κατά διαστήματα κατέρρεε το τοίχωμα μιας μεγάλης λίμνης, με αποτέλεσμα να προκληθεί σειρά από πλημμύρες. Όμως απαιτείται μια εξωπραγματική ροή νερού για να δικαιολογηθούν τα ευρήματα, αφού οι σύγχρονες εκτιμήσεις υπολογίζουν την ροή 10 φορές μεγαλύτερη από όλους τους ποταμούς του κόσμου μαζί! Ο βασικός λόγος που η θεωρία του Μπρέτζ δεν έγινε ποτέ δεκτή, ήταν επειδή κανένας δεν μπορούσε να βρει έναν φυσικό μηχανισμό που θα μπορούσε να προκαλέσει μια ροή τέτοιου μεγέθους. Κανένας δεν σκέφτηκε, εκείνη την εποχή, το ενδεχόμενο πρόσκρουσης ενός κομήτη στους πάγους της Β Αμερικής...

Η καταστροφή πρέπει να ήταν πολύ εκτεταμένη, αφού ακόμα και στην Ελλάδα έχει βρεθεί κρατήρας που χρονολογείται στα τέλη της τελευταίας παγετώνιας περιόδου. Έκπληκτοι οι Έλληνες επιστήμονες βρήκαν έναν [τεράστιο κρατήρα από μετεωρίτη](#) ^[18] διαμέτρου 50 μέτρων, ο οποίος παρέμενε κρυμμένος στον πυθμένα του Ευβοϊκού Κόλπου για 14.000 χρόνια. Ο μετεωρίτης που εκτιμάται ότι έπεσε στην Γη με ταχύτητα 70.000 χιλιομέτρων την ώρα προσέκρουσε στην στεριά, αφού τότε η στάθμη της θάλασσας ήταν πολύ χαμηλότερη και ο Ευβοϊκός κόλπος δεν υπήρχε. Επίσης εκτιμάται ότι, εάν ο μετεωρίτης έπεφτε στο κέντρο της Αθήνας, θα είχε αφανίσει ολόκληρο το Λεκανοπέδιο της Αττικής. Δεδομένου ότι δεν υπάρχει ακριβής χρονολόγηση δεν είναι σίγουρο ότι ο μετεωρίτης του Ευβοϊκού ήταν θραύσμα του κομήτη της Νεότερης Δρυάδος, αλλά το πιθανότερο σενάριο είναι αυτό.

Ήταν η Νεότερη Δρυάς το Τέλος της Ατλαντίδας;

Συγκεκριμένα όσον αφορά την σύνδεση Ατλαντίδας και Νεότερης Δρυάδος, βάσει χρονολογιών η Ατλαντίδα καταποντίστηκε όταν τελείωσε απότομα η Νεότερη Δρυάς. Το πόσο απότομα, το διαβάζουμε στο βιβλίο «Ελληνική Γεωμυθολογία» του καθηγητή Η. Μαριολάκου: **«Οι μελέτες που έχουν δημοσιευτεί μέχρι τώρα, κυρίως από αναλύσεις που έγιναν στους πυρήνες γεωτρήσεων που προέρχονται από παγετώνες της Γροιλανδίας, κατέδειξαν ότι η αύξηση της θερμοκρασίας μετά το ψυχρό μεσοδιάστημα της Younger Dryas έγινε σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Γίνεται λόγος από ορισμένους ότι πρέπει να ολοκληρώθηκε μέσα σε 10-40 χρόνια. Αντιθέτως, η ελάττωση της θερμοκρασίας φαίνεται ότι δεν είναι τόσο απότομη»**. Κάτι συνέβη λοιπόν πριν από 11.600 χρόνια, το οποίο προκάλεσε το απότομο τέλος της μίνι περιόδου παγετώνων της Νεότερης Δρυάδος. Υπάρχει η θεωρία ότι η

Γη χτυπήθηκε ξανά (αυτήν την φορά στην θάλασσα προκαλώντας ένα φαινόμενο θερμοκηπίου) από τα απομεινάρια του αρχικού κομήτη που προκάλεσε την Νεότερη Δρυάδα, αλλά αυτό δεν έχει επιβεβαιωθεί και αποτελεί προς το παρόν απλή εικασία.

Κάτι που με προβληματίζει ήταν η διάρκεια της πτώσης θερμοκρασίας κατά την περίοδο της Νεότερης Δρυάδος, αφού ήταν κατά πολύ μεγαλύτερη από όσο δικαιολογεί μια πτώση κομήτη, καθώς η σκόνη που μπλοκάρει το ηλιακό φως θα μπορούσε να αιωρείται στην ατμόσφαιρα μόνο για διάστημα μερικών μηνών-ετών και όχι για 1.200 έτη. Το σημείο κλειδί όμως είναι ότι ο κομήτης έπεσε στην Γροιλανδία, μια περιοχή με πάγους. Λιώνοντας μια τεράστια ποσότητα πάγου, από την τεράστια ενέργεια που εκλύθηκε από την πρόσκρουση, το νερό στην ευρύτερη περιοχή έγινε πιο αραιό (μειώθηκε το ποσοστό αλατότητας), με αποτέλεσμα να σταματήσει το [Ρεύμα του Κόλπου](#) ^[19] και ενδεχομένως και όλα τα ωκεάνια ρεύματα. Κάτι τέτοιο θα είχε σίγουρα ως αποτέλεσμα την πτώση της θερμοκρασίας κατά αρκετούς βαθμούς, αφού το συγκεκριμένο ρεύμα είναι ο μόνος λόγος που η Β. Ευρώπη έχει υψηλότερη θερμοκρασία από τον παγωμένο Καναδά, με τον οποίον βρίσκεται στο ίδιο ύψος (γεωγραφικό πλάτος), όπως φαίνεται στον χάρτη. Δεν αποκλείεται να αποκαταστάθηκαν τα ωκεάνια ρεύματα κάποια στιγμή μετά από μερικούς αιώνες, και αυτό να συνέβαλε στον τερματισμό της Νεότερης Δρυάδος. Για περισσότερες λεπτομέρειες πάνω σε αυτό το θέμα, αξίζει να δείτε [αυτό το εξαιρετικό βίντεο](#) ^[20].

η εικόνα είναι από τον δικτυακό τόπο [Scilinks](#) ^[21]

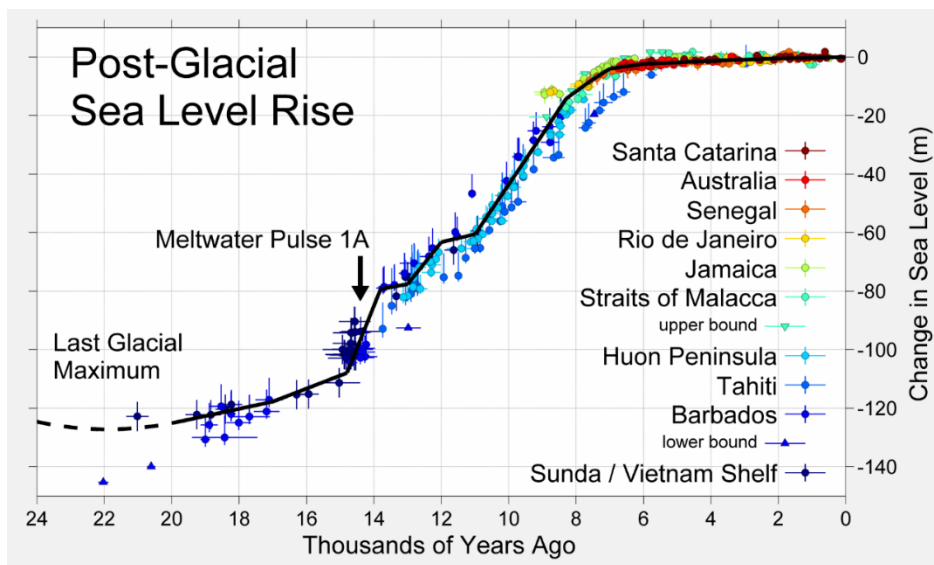
Καταστροφή που δεν Χωράει ο Ανθρώπινος Νους

Είναι λοιπόν πολύ πιθανό η καταστροφή της Ατλαντίδας να προήλθε από πτώση κομήτη. Ακόμα και εάν όμως η Ατλαντίδα δεν υπήρξε ποτέ, η καταστροφή αυτή έγινε όταν ο άνθρωπος υπήρχε στην Γη και είχε κάποιου επιπέδου πολιτισμό. Η έκλυση τέτοιας ενέργειας σε περιοχή με πάγους, όπως η Γροιλανδία, θα έλειωσε τεράστια ποσότητα πάγων. Δεδομένου ότι διαχρονικά ο άνθρωπος συνήθως έμενε κοντά στα θαλάσσια παράλια, είναι απολύτως βέβαιο ότι οι τότε άνθρωποι αντιμετώπισαν θέμα επιβίωσης και ίσως πολλοί να αφανίστηκαν.

Δεν είμαι σίγουρος εάν μπορούμε να φανταστούμε πώς αποτυπώθηκε η βιβλική αυτή καταστροφή στα μυαλά των τότε ανθρώπων, που δεν είχαν τις δικές μας γνώσεις & τεχνολογία. Το σίγουρο είναι ότι αυτή, καθώς και άλλες καταστροφές, έμεινε στην συλλογική μνήμη αφού έχουμε [μύθους για βιβλικές καταστροφές & πλημμύρες](#) ^[22] σε όλους τους αρχαίους λαούς. Μάλιστα οι Έλληνες έχουν διατηρήσει στην μνήμη 3 μεγάλους κατακλυσμούς: Του Ωγύγου, του Δευκαλίωνα και του Δαρδάνου. Ο πιο πρόσφατος, του Δαρδάνου, δημιούργησε το νησί της Σαμοθράκης (Παράρτημα Α) που μέχρι τότε ήταν ενωμένο με την στεριά, το οποίο αναφέρεται στην αρχαία ελληνική γραμματεία και ως «Δαρδανία».

Τεκμήριο Α: Η Άνοδος της Θαλάσσιας Στάθμης

Πάντως η επιστήμη έχει καταλήξει ότι [η θαλάσσια στάθμη ανέβαινε συνεχώς](#) ^[23] (π.χ. 60 μέτρα στο διάστημα μεταξύ 12.000 π.Χ. και 7.000 π.Χ.) μετά το πέρας της τελευταίας περιόδου παγετώνων, ώσπου τελικά σταθεροποιήθηκε περίπου το 5.000 π.Χ. Το ενδιαφέρον όμως είναι ότι η αύξηση αυτή δεν έγινε ομαλά, καθώς υπήρχαν κάποιες σύντομες περίοδοι όπου ο ρυθμός αύξησης ήταν πολύ μεγαλύτερος του φυσιολογικού. Για παράδειγμα, το 12.800 π.Χ. και για 1.000 περίπου χρόνια, όπως φαίνεται στο παρακάτω γράφημα (οι ημερομηνίες είναι σε χιλιάδες χρόνια πριν από σήμερα, συνεπώς αφαιρείτε 2 για να τις μετατρέψετε σε προ Χριστού), η στάθμη της θάλασσας ανέβηκε πολύ γρήγορα. Αυτές οι απότομες αυξήσεις δεν αποκλείεται να σχετίζονται με τους τρεις μυθικούς κατακλυσμούς που προαναφέρθηκαν. Η γενική αυξητική τάση που φαίνεται στο διάγραμμα, οφείλεται στο τέλος της πιο πρόσφατης εποχής παγετώνων.

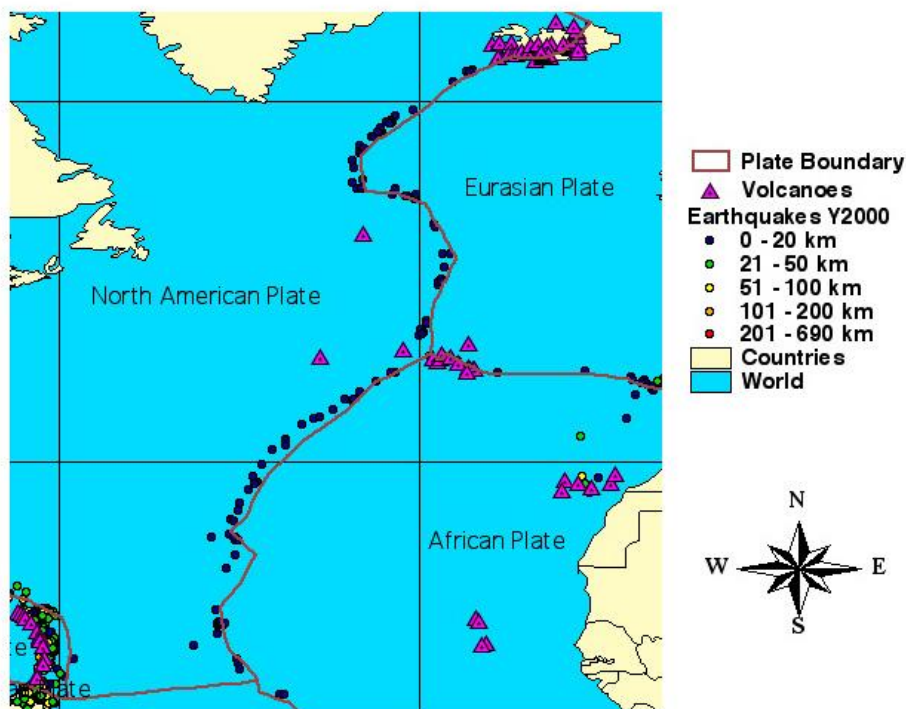
Εάν φαντάζεστε ότι το λιώσιμο μιας τέτοιας ποσότητας πάγου είναι μια αναίμακτη διαδικασία όπου απλώς ανεβαίνει η θαλάσσια στάθμη, κάνετε λάθος. Φανταστείτε ότι, μέσω της τήξης των πάγων, τρισεκατομμύρια τόνοι νερού απομακρύνονται από την Γροιλανδία και μεταφέρονται στον Ατλαντικό ωκεανό. Στην περιοχή όπου υπήρχαν οι πάγοι το ασύλληπτο βάρος είχε κάνει το έδαφος να υποχωρήσει κατά εκατοντάδες μέτρα, με αποτέλεσμα να ανυψωθούν άλλες περιοχές. Με το που έλιωναν οι πάγοι το εκεί έδαφος άρχισε να επανέρχεται στην αρχική του κατάσταση, δηλαδή να ανυψώνεται, ενώ οι άλλες περιοχές που είχαν ανυψωθεί πλέον να βυθίζονται, και λόγω του βάρους του νερού που εισέρρευσε σε αυτές. Παράδειγμα τέτοιας περίπτωσης θα δούμε σε μετέπειτα κεφάλαιο.

Τεκμήριο Β: Η Γεωλογική Δραστηριότητα του Ατλαντικού

Ειδικά όσον αφορά την Ατλαντίδα, έρευνα από επιστήμονες Αμερικάνικων πανεπιστημίων απέδειξε ότι τα τελευταία 20.000 χρόνια υπήρχε έντονη κλιματική αλλαγή στον Ατλαντικό ωκεανό, η οποία [προκάλεσε μεγάλες τμηματικές καταβυθίσεις](#) ^[24]. Η μεγαλύτερη αλλαγή συνδέεται με την Νεότερη Δρυάδα και χαρακτηρίζεται από μια απότομη καταβύθιση στον βόρειο Ατλαντικό που έγινε σε δύο στάδια. Ο Πλάτωνας τοποθετεί στην Ατλαντίδα στον βόρειο Ατλαντικό, συνεπώς αυτή καταστράφηκε από αυτές τις απότομες καταβυθίσεις, όπως ακριβώς περιγράφει ο Αιγύπτιος ιερέας [Σώγχις](#) ^[25] στον

Τίμαιο του Πλάτωνα: «Αργότερα όμως, επειδή έγιναν τρομεροί σεισμοί και κατακλυσμοί, εις το διάστημα μίας μόνης ημέρας και μιας νυκτός φοβεράς, ολόκληρος ο στρατός σας δια μιάς κατεβυθίσθη εις την Γήν και επίσης η Ατλαντίς νήσος εβυθίσθη εις την θάλασσαν και εξηφανίσθη. Δι'αυτό, έως σήμερον, το εκεί πέλαγος είναι αδιάβατον και ανεξερεύνητον, επειδή είναι εμπόδιον ο πολύ ρηχός πηλός τον οποίον συνεσώρευσε η νήσος, όταν έπαθε καθίζησιν». Μάλλον αυτός ο «πολύ ρηχός πηλός» που εμπόδιζε τότε την διέλευση των πλοίων εξαφανίστηκε αργότερα από άλλη μια καθίζηση. Ας μην ξεχνάμε ότι η συγκεκριμένη περιοχή έχει έντονη ηφαιστειακή δραστηριότητα, η οποία μπορεί να εξηγήσει τις καταβυθίσεις που προανέφερα. Όπως φαίνεται στην παρακάτω εικόνα, στην εν λόγω περιοχή βορειοδυτικά της Αφρικής υπάρχουν 2 συμπλέγματα ηφαιστειών.

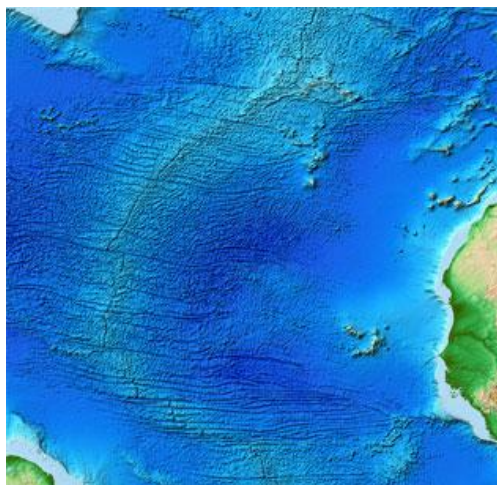
Mid Atlantic Ridge Tectonics

Αξίζει να σημειωθεί ότι μια από τις βασικές συνέπειες πτώσης μεγάλου κομήτη στην Γη είναι και η αύξηση της ηφαιστειακής δραστηριότητας, καθώς από τις επιστημονικές έρευνες φαίνεται ότι η πρόσκρουση του κομήτη των δεινοσαύρων προκάλεσε ηφαιστειακή δραστηριότητα μέχρι και στην άλλη άκρη του πλανήτη ^[26]. Είναι λοιπόν λογικό να υποθέσουμε ότι ο κομήτης της

Νεότερης Δρυάδος προκάλεσε έντονα γεωλογικά φαινόμενα στην περιοχή του Βορείου Ατλαντικού. Ας μην ξεχνάμε ότι ο ενοσίχθων Ποσειδών είναι ο θεός των σεισμών, επομένως είναι λογικό να του αποδίδεται η ίδρυση μιας πολιτείας (ήταν ο ιδρυτής της Ατλαντίδας) σε ένα σημείο με σεισμική-ηφαιστειακή δραστηριότητα.

Υπάρχουν όμως και άλλοι φυσικοί μηχανισμοί που μπορούν να ανυψώσουν ή/και να καταβυθίσουν μια μεγάλη έκταση χωρίς να επηρεαστεί ολόκληρη η Γη, όπως η περίπτωση της Doggerland που μπορείτε να δείτε σε παρακάτω κεφάλαιο. Υπάρχουν ξεκάθαρα ίχνη κατακόρυφης κίνησης στον Ατλαντικό, κατά μήκος της Μεσο-Ατλαντικής υφαλορράχης, όπως μπορείτε να δείτε στην [εξής συζήτηση με τον Ράνταλ Κάρλσον](#) ^[27] (Randall Carlson). Καταρχάς, από [έρευνα](#) ^[28] σε δείγματα ασβεστολιθικών πετρωμάτων της Μεσο-Ατλαντικής υφαλορράχης, οι επιστήμονες εντόπισαν ενδείξεις ότι τα πετρώματα αυτά ήταν άλλοτε πάνω και άλλοτε κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. [Παρόμοια έρευνα](#) ^[29] που έγινε στον Ατλαντικό αποδεικνύει ότι στην διάρκεια του Ύστερου Καινοζωικού Αιώνα (τα τελευταία 33,9 εκατομμύρια χρόνια) ένα κομμάτι γης κοντά στον Ισημερινό έκανε κατακόρυφη κίνηση, με την κορυφή του να έφτασε και πιθανώς να ξεπέρασε την επιφάνεια της θάλασσας. Και στις 2 παραπάνω περιπτώσεις η κατακόρυφη κίνηση μπορεί να έχει γίνει πριν εκατομμύρια χρόνια, αποδεικνύει όμως ότι τέτοιες γεωλογικές διαδικασίες, και μάλιστα στην περιοχή του Ατλαντικού, είναι απολύτως εφικτές. Επίσης, οι κάθετες γραμμές κατά μήκος της υφαλορράχης, θεωρούνται από επιστήμονες ότι είναι αποτέλεσμα κατακόρυφης κίνησης, κάτι που φαίνεται λογικό και από την σύγκριση των δύο παρακάτω εικόνων, όπου στην δεξιά φαίνεται ο Κόλπος του Χάντσον (Hudson Bay) όπου γνωρίζουμε ότι οι γραμμές είναι αποτέλεσμα της [μεταπαγετώδης ανόδου](#) ^[30]:

Μεσο-Ατλαντική υφαλορράχη

Κόλπος του Χάντσον